

Úrnapja

Bevezető

Úrnapja, vagyis Jézus szent testének és vérének ünnepe van. A közöttünk maradt, a lelkünket tápláló Jézust ünnepeljük a mai napon, Aki ételül és italul kínálja magát nekünk. Ez a táplálék segít, hogy végigjárva életünk útját Isten Országába jusunk. Az Úr testéhez csak megtisztult lélekkel közelíthetünk. Ezért tartsunk bűnbánatot a Szentmise kezdetén.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Te mondtad, „Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek.” Tégy készséggé bennünket Tested és véred vételére, hogy életünk legyen. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Te mondtad, hogy velünk maradsz az Eucharishtiában a világ végéig. Kérünk, maradj velünk életünk minden napján! Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Te azt mondtad, hogy Te vagy az Élet kenyere. Kérünk Te légy majd életalkonyunkon is a Szentútravalónk! Uram irgalmazz!

Evangelium után

A mai napon, Úrnapján, az Egyház az Eucharishtiára emlékezik. Arra a csodálatos szentségre, mely a hét szentség közül messze kimagasodik nagyszerűsége miatt, melyben a legtöbbször részesedünk keresztény életük során. Az Oltáriszentség talán az a területe hitünknek, melyről a legtöbb könyvet írták. Az Oltáriszentségben katolikus hitünk szerint Jézus Krisztus titokzatos jelenlétét hisszük. De miért van szükség erre a szentségre, a maga titokzatosságával együtt?

Ha figyelembe vesszük, hogy Jézus földi működése után visszatért az Atyához. akkor ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztussal, mint a megtestesült Istennel közel kétezer évvel ezelőtt mindössze pár ezer ember találkozott, látta őt, hallotta tanítását. Milyen jó lenne, ha ma is élne Jézus és találkozhatnánk vele. De milyen találkozás lenne az? Valami olyasmi, mint egy-egy pápalátogatás: megvilanna egy-egy százezres, vagy milliós tömeg előtt, hallanák a hangját, némelyeknek megadatna az a kiváltságos dolog, hogy kezet foghatnának vele és kész. A legtöbb hívő örülhetne, ha életében egyszer így találkozhatna Jézussal. Jézus nagyon jól tudta ez, és ezért alapította meg az Oltáriszentséget, az Eucharishtiát.

Épp kereszthalála előtt. Végrendelkezett. A végrendeletben az ember szétosztja általában szerettei között, mindazt, amije van. Jézus mit oszthatott volna szét övéi között, hiszen nem volt semmije. Értünk lett szegényé, - mondja az Írás. Ő viszont többet akart adni annál, amit a moly megrág, s a rozsda megmar. Mi lehetett ez a több? Nem kevesebb, mint Önmaga. És hogyan? Csodálatos isteni leleményességgel, s egyszerű módon. A mindennapi kenyérben: a kenyérben és a borban.

És, ami isteni találékonyságára mutat: nem csak a 12 apostolnak, ajándékozta oda önmagát, hanem a benne hívők végtelen sokaságának, az idők végezetéig. Beteljesítette ígéretét, mindörökre velünk maradt. Mindig személyesen találkozhatunk vele.

Valljuk meg őszintén, hogy hihetetlen, meredek dolgot hirdet az Eucharisziával kapcsolatban a katolikus hit: egy ostyáról mondja azt, hogy az Jézus Krisztus, az Isten Fia teste. A hitújításig ez még sem volt probléma.

A józan gondolkodású apostolokban fel sem merült a gondolat, hogy hogyan lehetséges ez? Az első keresztényekben sem. Róluk azt olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben, hogy „Egy szívvel-lélekkel mindennap állhatatosan megjelentek a templomban. A kenyértörést azonban házanként végezték, és örvendezve, tiszta szívvel.”

A tanácstalan ifjabb Plinius azt írta, Trajánusz császárnak az üldözött keresztényekről: Templomaink üresek Mindenütt elterjedt ez a babona, „Meghatározott napokon napkelte előtt összejönnek, és Krisztusnak, mint Istennek dicsőítő éneket zengnek. Mi más ez, mint az „Ezt cselekedjétek az én emlékezetem-re” parancs keresztények részéről történő teljesítésnek pogány részről történő igazolása.

Az Eucharisziában való hit aranyoztatta be a tálcákat és kelyheket. Építetett csodálatos őrzőhelyeket, díszes pasztofóriumokat, tabernákulumokat, majd a hit megkérdőjelezése után, nagy értékű művészi alkotásokat, szentségtartókat, s kivitte és kiviszi ma is az Eucharisziát a templomból az utcákra és terekre, még a ciprusi kis létszámú katolikus közösségek is, akik közt szép napokat tölthettem, az ortodoxia tengerében is. Ez teszi lelkesé és ünnepélyessé az évről évre ismétlődő sáto-

ros körmeneteket. Ez nagy szentség valóban. Ezt imádjuk legjobban!

Ha valamelyik magát kereszténynek mondó kisegyházból hiányzik az Eucharisztia tisztelete, kereszténynek mondhatja magát, de valószínűleg nem az, mert nem cselekszi az utolsó vacsorán történeteket az ő emlékezetére.

Egy percig sem vitás, hogy Krisztus eme szavait: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az Ő véré, nem lesz élet bennetek”, nem biológiai értelemben kell érteni. Az Eucharisztia vételétől, vagy nem vételétől függetlenül van és lesz bennünk biológiai élet. A biológiai élethez nem kell az Eucharisztia vétele. De vétele nélkül, mégis szürkébb, enerváltabb üresebb lesz az a krisztusi élet, amelyet a keresztiségkor ajándékozott nekünk az Isten.

Ma nekünk szólnak Krisztus szavai: „Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az Ő véré, nem lesz élet bennetek.”

Ha elerőtlenedő társadalmunk nem keresztény, nem azért nem az e, mert nem azok az emberek, nem azok honfitársaink? És ha az emberek nem keresztények, nem azért nem azok e, mert nincs meg bennük, bennünk az az élet, amelyet Krisztus teste és vére táplál?

Vegyük hát, hogy életünk legyen, s ahogy Ő mondotta: minél bősebben!

És Krisztus teste és vére forrasszon egyé békességben minden népet, s nemzetet, s minden magyart!

Amen.

F. F.